

ישראל ניצבת בפני נקודת הכרעה

written by דוד מ' וינברג | 20.04.2024

מהתקשורת הישראלית והעולמית מתקבל הרושם שהחודש ישראל השיגה את הניצחון הגדול ביותר שלה מאז מלחמת ששת הימים, כשמנעה בהצלחה מתקפת טילים איראנית מסיבית.

באמצעות עשרות סרטונים וסיפורים על מעללי הטייסים הגיבורים, צה"ל עסוק ביחצון יכולותיו הטכנולוגיות. בחוגים דתיים מופצת אלפי ממים ומאמרים הטוענים לנס משמים, לא פחות.

מדובר בהפרזה מוחלטת. במקרה הטוב, ישראל יכולה לרשום הישג טקטי הגנתי, מבורך אמנם, אבל לא ניצחון אסטרטגי. במישור האסטרטגי, ישראל ספגה הפסד צורב כאשר איראן פרצה את מסגרות ההרתעה האמריקאיות והישראליות.

נשיא ארה"ב בוושינגטון נבח "אל" (!Don't), וירושלים לא האמינה שאיראן תעז לתקוף ישירות את ישראל. אבל איראן העזה למרות הכול. האייטולות השיקו התקפה אדירה בסגנון רוסי שנועדה לגרום נזק רב; מטח המל"טים והטילים בלילה אחד מהגדולים ביותר ששוגרו בהיסטוריה האנושית כנגד מדינה כלשהי.

העובדה שהתקיפה נכשלה כאשר 50% מהטילים נכשלו בשיגור או התרסקו לפני שהגיעו ליעדם ו-49% נוספים יורטו על ידי ישראל ובעלות בריתה אינה רלוונטית מבחינה אסטרטגית.

המציאות האסטרטגית הברורה היא שאיראן העלתה את מלחמת 40 השנים שלה נגד ישראל (מלחמה שהתנהלה דרך שלוחות מאז המהפכה האסלאמית ב-1979) לרמה חדשה, סטרטוספירית (פשוטו כמשמעו, עם טילים בליסטיים שהגיעו מאדמת איראן דרך החלל כדי לפגוע בישראל).

כשמבינים באיזו פרשת דרכים דרמטית מדובר, העובדה שהפגיעה גרמה נזק קטן להפליא מתעמעמת ברקע. אין לכך רלוונטיות לענין כיצד ובאיזה עוצמה ישראל צריכה להגיב.

לכן העצה שלפי הדיווחים העביר הנשיא ביידן לישראל "להסתפק בניצחון", כביכול, להכיל את זעמה, להסתמך על סנקציות מערביות נגד איראן בלבד כ"תגמול חכם", ובאופן כללי "להימנע מהסלמה" היא שטות מקוממת ומסוכנת.

בנוסף לכישלוננו להרתיע את איראן מלתקוף ישירות את ישראל, ביידן תרם כעת לקריסה הפוטנציאלית של ההרתעה כולה נגד איראן בכך שהכריז שהוא לא מחפש עימות עם איראן ושהוא לא ישתתף בשום מתקפת תגמול ישראלית באיראן. זהו טירוף אסטרטגי מהמעלה הראשונה!

כאשר אמריקה חוששת מהסלמה יותר מאשר איראן, הדרך לתבוסה מערבית סלולה. אם ישראל חוששת מהסלמה יותר מאיראן, טהראן תתקדם עד לירושלים עם התקפות נרחבות וחזקות

ויותר.

אפשר להיות בטוחים שטהרן תיצור בעתיד מתקפות מוצלחות יותר במטרה להכריע את ההגנות של ישראל. המשטר האירני ינסה לעשות זאת שוב ושוב, בדיוק כפי שחמאס שיגר מתקפות רקטות חוזרות ונשנות כנגד ישראל במהלך 20 השנים האחרונות, כל פעם עם מספר גדול יותר של רקטות ועם רקטות ארוכות טווח ומדויקות יותר.

תארו לעצמכם שרק אחד משמונת הטילים הבליסטיים (מתוך 120) שהצליחו לחדור את ההגנות של ישראל במוצאי שבת האחרון היו נופלות על בניין רב קומות בתל אביב, ולא בבסיס אווירי ממוגן היטב בנגב ובסביבתו. מה אם הטיל הבליסטי הבודד הזה היה פוגע בכור הגרעיני בדימונה שנמצא ליד הבסיס האווירי המדובר? מה אם הטיל הבליסטי הבודד הזה היה מצייד בראש נפץ גרעיני? מה אם לישראל לא הייתה התראה מוקדמת על עוד מתקפה איראנית שכזו (כפי שהייתה לה הפעם) כדי שתוכל ליצור תוכנית הגנה אווירית מבעוד מועד?

זכרו שכל מטוס קרב בארסנל הישראלי היה באוויר במשך שמונה שעות רצופות במוצאי שבת 14 באפריל, בנוסף למטוסי קרב ומערכי מודיעין אוויריים של ארבעה חילות אוויר מערביים ולפי הדיווחים גם כמה חילות אוויר ערביים מבעלות בריתה של ישראל. בנוסף כל כוחות המילואים של מערך ההגנה האווירי של ישראל (כיפת ברזל, קלע דוד, חץ 2 ו-3 וכדומה) היו בכוננות. בוודאי שלא מדובר במצב שיתקיים בכל פעם שאיראן תחליט לתקוף ישירות, ללא הודעה מוקדמת, את ישראל.

הרתעה היא משימה מסובכת וקשה להשגה, תוצאה של פעולות הגנה ודיפלומטיה. היא מהווה מבנה שדורש תחזוקה מתמדת או שתתפוגג. מבחינה פסיכולוגית, הרתעה נמדדת ב"התנהגות שלאחר מכך", כלומר המתקפה האיראנית תיחשב מוצלחת אם תניא את ישראל מהתקפות עתידיות נגד מנהיגים ונכסים איראנים.

לעומת זאת, התקיפה האיראנית תיחשב ללא מוצלחת ² לא בגלל שהנזק שהיא התכוונה לגרום נמנע ³ אלא אם ישראל תמשיך לפגוע במנהיגים ובנכסים איראנים בתוך איראן ובאזור. התקפות שכאלה נחוצות כדי למנוע את השאיפות ההגמוניות והמאמץ הצבאי הגרעיני של טהרן.

הדבר הגרוע ביותר שיכול לקרות להרתעה הישראלית הוא שהתפיסה שישראל "תקועה" תכה שורשים בטהרן או ברחבי העולם. המצב הכי לא בריא שייתכן הוא שישראל תהיה "תקועה", ללא התקדמות מבחינת ריסוק חמאס בעזה (רפיח), בעימות עם חיזבאללה בלבנון, בדיכוי חוליות טרור ביהודה ושומרון, בפגיעה במאחזי משמרות המהפכה בסוריה ובחבלה במתקני הגרעין באיראן.

קיפאון, או מצב שבו ישראל נפגעת מדינית או צבאית מכל כיוון ע"י בעלי ברית חלשות (גם אם לאלו כוונות טובות), או על ידי אייתולות שיעיות מלאות ביטחון ובת בריתם הרוסית ⁴ הוא עמדה בלתי מתקבלת על הדעת ומסוכנת עבור ישראל.

במקום זאת, ישראל צריכה להשתחרר מהפרדיגמות האסטרטגיות המיושנות ומהמגבלות הדיפלומטיות הבלתי אפשריות ששלטו לפני 7 באוקטובר ו-14 באפריל שני תאריכים המהווים קווי פרשת מים עבור ישראל.

באופן כללי, המטרות האסטרטגיות של ישראל הפכו בעשורים האחרונים למצומצמות מדי לתחושת, עקב פגיעה מתהליך השלום הכושל של אוסלו עם הפלסטינים ותהליך השלום הכושל של אובמה עם האיראנים. מהלכים אלו תיעדפו שקט, שיתוף פעולה, הנמכת קומה, והישרדות על חשבון עקרונות, דומיננטיות, וניצחון. הם הובילו לעמדות פחדניות במקום לעמדות ההתקפיות הנחוצות לאור המצב.

כתוצאה מכך, בימים אלו ממש ידידיה רכי הלב של ישראל דוחקים בה לנטוש את מטרותיה לחסל את חמאס; במקום זאת היא נדחפת לעבר תיעדוף צעדים הומניטריים לטובת אוכלוסיית האויב; לצמצם את זעמה על הפלישה, הרצח, ההתעללות וההשפלה של אזרחיה כולל ישראלים חטופים המוחזקים כבני ערובה במשך יותר משישה חודשים; ולהסכים עם שחרור מחבלים פלסטינים (כולל פושעי הנוחבה של חמאס).

על ישראל מופעל גם לחץ לספוג את המכות המתמשכות של חיזבאללה, לרבות פינוי האוכלוסייה מצפון ישראל ולהסתפק בעוד "הסדר" דיפלומטי חסר ערך, שלא יחזיק מים ורק ינציח את האיום האיראני מדרום לבנון. ובנוסף מופעל עליה לחץ להימנע מ"פעולת תגמול שתוביל להסלמה" כתגובה להתקפה האיראנית חסרת התקדים.

אם תאומץ, מדיניות זו מסתכמת בתבוסה אסטרטגית גדולה לישראל. היא תעמיד בספק את כוחה של ישראל להתקיים כאומה עצמאית במזרח התיכון.

הקמפיין הנוכחי של ממשל ביידן שמבקש לעכב, להניא ובסופו של דבר למנוע כיבוש צבאי נוסף בעזה, ולעכב, להניא ולבסוף למנוע עימות נוסף עם איראן מלווה באיומים מתמשכים לשלול גיבוי דיפלומטי ואספקת נשק לישראל אם ירושלים לא תקשיב לאזהרות שמגיעות מושינגטון מהווה נוסחה לתבוסה גדולה. ככזה, חובה להתנגד לו.

פורסם בערוץ 7, בתאריך 26.4.2024.